

Nimeni on Angrita

Pirkko Korhonen

Nimeni on Angrita

©Pirkko Korhonen

©Maija Korhonen

Kustantaja: Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD - Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978 - 952 - 330 - 463 - 5

Nimeni on Angrita

Tarina työstä nimeltä Angrita

Teksti : Pirkko Korhonen

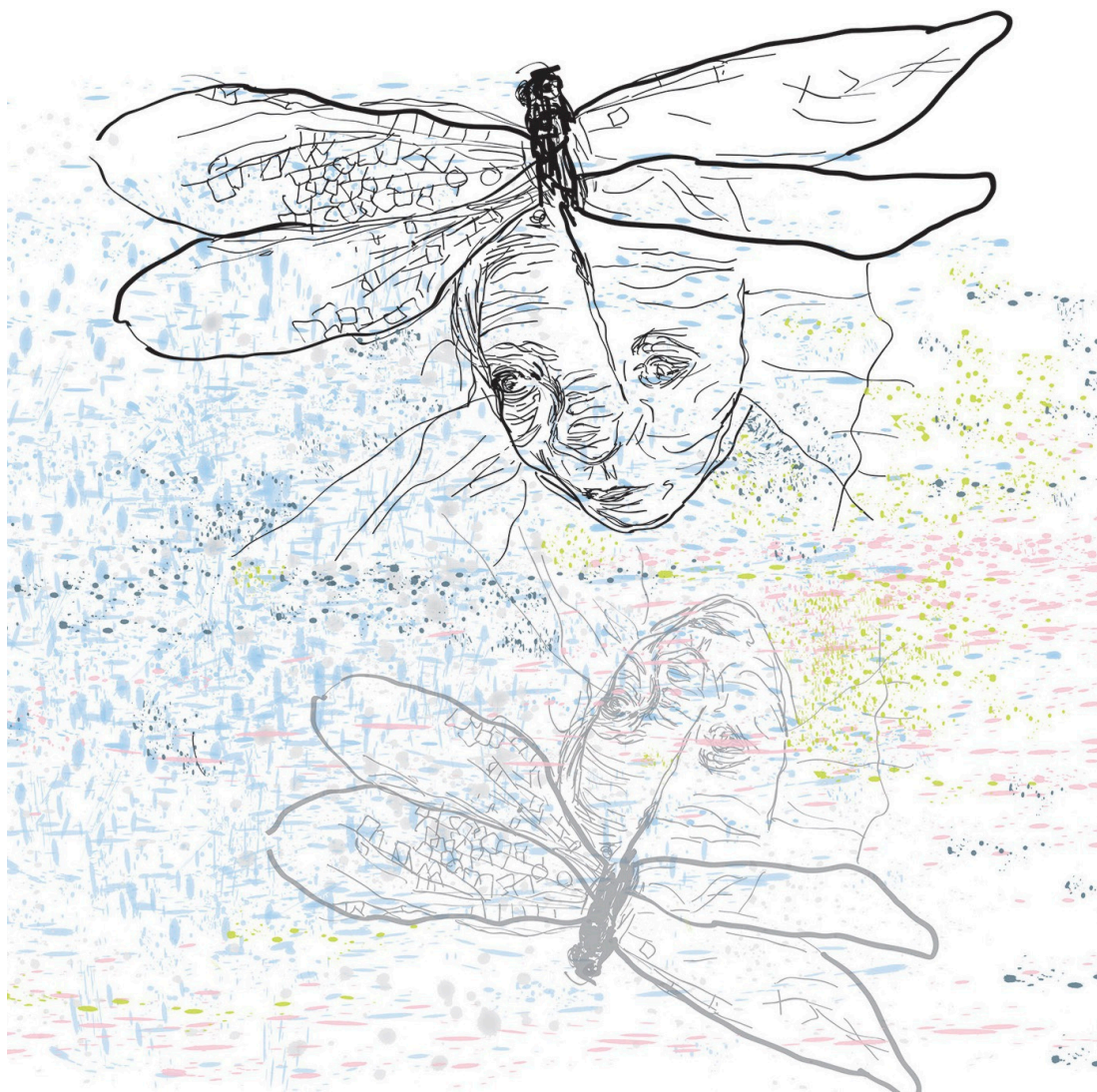
Kuvat: Maija Korhonen

Angritan syntymä

Nimeni on Angrita. Kun synnyin, satoi vettä pitkän kuumun kuivuuden jälkeen. Sadetta pidettiin viestinä heimomme jumalilta. Minä olin viesti jumalilta. Sen vuoksi olin syntymästäni asti Pyhä. Pyhyteni vuoksi elämäni rajoittivat jumalien laatimat ja heimomme johtajien kertomat säännöt. Olin erityinen ja siksi minut oli siirretty syrjään tavallisten ihmisten elämästä.

Syntymästäni kiersi heimomme keskuudessa monta tarinaa. Joku sanoi nähneensä minun nousseen suoraan kylämme halki virtaavasta joesta. Toinen oli nähnyt minun hymyilleen syntymäni jälkeen ja samalla hetkellä otsaltani oli lähtenyt lentoon sudenkorento.

Kolmas väitti, että minulla olisi ollut syntymäni hetkellä sudenkorennon ohuen ohuet siivet selässäni. Kun olin avannut silmäni, siipeni olivat pudonneet jokeen. Siipien riekaleista oli muodostunut jokeen lumpeeni kukkia. Tämän kaiken sain kuulla sisareltani Guamayalalta. Guamayala oli minulle sisar ja samalla ainoa äiti, jonka opin tuntemaan. Meidät oli sidottu yhdeksi niin elämässä kuin kuolemassa. Olimme osa samaa sielua kuin vanhempamme ja muu sukumme.

Isämme oli ollut kuningas kauan sitten kukoistaneessa valtakunnassa. Heimomme uskoi isän polveutuvan suoraan pyhästä Jaguaarista, sukumme suojelijasta. Pian syntymäni jälkeen isä surmattiin julmalla tavalla. Guamayala kertoi, että hänen läheisin ja luotettavin ystävänsä työnsi jaguaarin luusta veistetyin tikarin suoraan isän sydämeen tämän nukkuessa. Isä oli kuollut heti. Jumalamme olivat olleet omalla omituisella tavalla myös armollisia. Isäni ei joutunut näkemään petosta, sillä unen suojaava verho peitti sen. Hän sai muuttua hengeksi rakastaen, ei vihaten.

Heimollamme on tapana, että kuninkaan vaimo haudataan puolisonsa mukana. Heidän liittonsa pyhyiden vuoksi ei äitinikään voinut enää elää. Minulle kerrottiin, että äitini joi myrkkymaljan tyynesti ja kävi sen jälkeen isäni viereen nukkumaan.

Yhdessä he kohtasivat Toiseuden maan. Heidän kasvoilleen muovattiin kultaiset naamiot. Äiti oli koristeltu arvokkaila koruilla. Isällä oli terävin tikari mukanaan rajan toisella puolella vaanivia vaaroja vastaan. Heidän silmiinsä upotettiin vihreät jadekivet. Niin he saivat levätä rauhassa eivätkä heidän katseensa häiritsisi liikaa meitä eläviä.

Kuningasvanhempieni kunniaksi rakennettiin kivistä temppele, jonka porrasmaiset seinämät suipponivat ylöspäin mentäessä. Se valmistui samassa tahdissa, kun minä vartuin. Aivan ylhäällä, temppelin harjalla minä elin lapsuuteni. Olin lähellä molempia vanhempiani, vaikka heidän hautansa olivat alhaalla temppelin sydämessä. En kuitenkaan voinut muistaa heitä. En osannut kaivata heitä. Ymmärrän nyt, että lapsi ei osaa ikävöidä sellaista, mitä ei ole koskaan omistanut tai toivoa jotain, jota ei tiedä olevan olemassakaan.

Nimeni on Angrita on myyttinen tarina tytöstä nimeltä Angrita. Hän on syntymästään asti erityinen ja heimonsa keskuudessa pyhä. Kirja kertoo, millaista on elää toiseuden maailmassa. Angritan elämää hallitsevat yksinäisyys, yhteys luontoon, sodan ja vihan julmuus. Lopulta Angrita kohottaa ystävän, Yamalin, joka tuo hänelle ilon ja turvan.

